

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 2 lutego 2016r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powód P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych J. B., B. B. (1) kwoty 4.105.030,46zł (cztery miliony sto pięć tysięcy trzydzieści złotych czterdzieści sześć groszy) ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodowej kosztów procesu, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, opłaty sądowej od pozwu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pozew k. 2 -4 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwana B. B. (1) wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowieź na pozew k. 109-112 akt).

Pozwana B. B. (1) w odpowiedzi na pozew oświadczyła, że:

- nie uznaje powództwa, zaprzecza wszystkim żądaniom i twierdzeniom powoda, z wyjątkiem wyraźnie przyznanych w niniejszej odpowiedzi na pozew;

-wnosi o oddalenie powództwa w całości, jako że nie zostało ono przez powoda wykazane tak co do zasady, jak i wysokości.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia głównego i odsetek. Wniosła o odrzucenie pozwu w stosunku do pozwanego J. B. z uwagi na jego zgon w dniu 9 grudnia 2014r. (odpowieź na pozew k. 109-111 akt).

Uzasadniając wniosek o oddalenie powództwa, strona pozwana zwróciła uwagę, że powód nie wykazał, aby dochodzona pozwem wierzytelność istniała we wskazywanej wysokości. Zadłużenie podane w pozwie dotyczy stanu na dzień 30 kwietnia 2012r., natomiast strona pozwana dokonywała na poczet kredytu dobrowolnych spłat, a w toku dwóch egzekucji, jednej prowadzone przez Komornika Sądowego przy SR w Kaliszu B. K. (sygn. akt Km 1308/05) i drugiej przez Komornika Sądowego przy SR w Kaliszu M. T. (sygn. akt KM 977/08) uzyskiwano środki pieniężne i zaspokojono część należności (...) Banku. Stąd wątpliwa jest wysokość zadłużenia na datę dokonania cesji. Pozwany nie przedstawił żadnych dokumentów źródłowych.

Ponadto, na dzień wnoszenia powództwa przez powoda - zdaniem pozwanej - roszczenie było przedawnione w całości. Powód nabywając w toku postępowania egzekucyjnego wierzytelność objętą tytułem wykonawczym, jako cesjonariusz nie może korzystać z przerwy przedawnienia, jaką spowodował wniosek cedenta o wszczęcie egzekucji oraz że trwające, po dacie umowy przelewu, postępowanie egzekucyjne nie jest już postępowaniem wszczętym w celu zaspokojenia wierzyciela objętego tytułem wykonawczym.

Pozwana odwołała się do poglądu jaki zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19.11.2014r., sygn. akt II CSK 196/14:

„...przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje przecież jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności, wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne. Dodać w tym miejscu można, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności nie będącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. nr 6, poz. 98). Tak więc, z racji następstwa prawnego o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie

do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. **Konkludując stwierdzić zatem należy, że skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona.** (...) Ponieważ skutki jakie wiążą się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona, to w sytuacji gdy komornik umarza postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela wobec dokonania przez niego przelewu egzekwowanej wierzytelności, brak jest podstaw do twierdzenia, iż przerwa biegu przedawnienia trwa do zakończenia tego postępowania z korzyścią dla cesjonarinsza, a więc podmiotu pozostającego poza tym postępowaniem. W takiej sytuacji przyjąć należy upadek przerwy biegu przedawnienia spowodowanej wnioskiem o wszczęcie egzekucji”.

Pozwana podniosła, że w stanie faktycznym dotyczącym stron niniejszego postępowania cedent dokonał zbycia przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności w trakcie toczącego się postępowania egzekucyjnego. Następnie po wielu miesiącach od zawarcia umowy cesji złożył wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 825 pkt. 1 k.p.c., które wywołało wydanie postanowienia o umorzeniu egzekucji przez organ egzekucyjny. Art. 826 k.p.c. reguluje skutki umorzenia postępowania egzekucyjnego. W nawiązaniu do w/w przepisu, wniosek o umorzenie egzekucji złożony przez cedenta w związku ze zbyciem wierzytelności i uwzględnienie takiego wniosku przez organ egzekucyjny, poparty stosownym postanowieniem tego organu o umorzeniu egzekucji powoduje, iż podobnie jak w postępowaniu rozpoznawczym powstają takie skutki jak przy cofnięciu pozwu. Nawiązuje do tego m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 1988 r. III CZP 24/88, OSNC z 1989 r., nr 9, poz. 138). Ponadto, zgodnie z art. 13 § 2 k.p.c. przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań unormowanych w niniejszym kodeksie, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej. W związku z tym, przepisy kodeksu postępowania cywilnego stosowane do procesu mają zastosowanie również w postępowaniu egzekucyjnym (m.in. wypowiedział się w tej kwestii Sad Najwyższy w wyroku z dnia 10.10. 2003 r., II CK 113/02 (OSP z 2004 r., nr 11, poz. 141).

Zdaniem pozwanej, uprawnione jest więc stanowisko, iż powód nabył przedawnioną wierzytelność od cedenta - początek biegu przedawnienia roszczenia zaczął się od dnia 16 sierpnia 2005r. - nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 8 czerwca 2005r. nr (...) i minął w związku z powyższym 16 sierpnia 2008r.

Dodatkowo pozwana podniosła, że od daty nabycia wierzytelności przez stronę powodową t.j. od dnia 2 stycznia 2013r. do czasu wniesienia powództwa, również minął okres trzyletni. Z ostrożności procesowej, gdyby Sąd nie podzielił terminu przedawnienia, którego początek pozwana wskazała na dzień 16 sierpnia 2005r., strona pozwana **podniosła zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej związany z upływem ponad trzech lat od daty nabycia wierzytelności przez powoda do dnia wniesienia powództwa** (odpowiedź na pozew k. 109-112 akt).

W piśmie procesowym z dnia 23 maja 2015r.(data wpływu) powód:

-cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty od pozwanego J. B.,

-cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty kwoty 536.679,24 zł od pozwanej B. B. (1),

-podtrzymał żądanie pozwu w zakresie zasądzenia od pozwanej kwoty 3.568.351,22 zł z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wskazał, że na przedmiotową kwotę składają się:

-1.554.375,06zł należność główna, tj. pozostały do spłaty kapitał kredytu,

- 2.013.976,16zł skapitalizowane odsetki .

Niezależnie od powyższego, z daleko idącej ostrożności procesowej, strona powodowa wskazała, że należność dochodzona pozwem jest zabezpieczona hipoteką umowną kaucyjną do kwoty 2. 154.000 zł (dwa miliony sto pięćdziesiąt cztery tysiące złotych) na nieruchomości położonej w miejscowości B., dla której Sąd Rejonowy w Kaliszu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...). Pozwana ad. 1 jest współwłaścicielem wskazanej nieruchomości. Do ustanowionej hipoteki kaucyjnej zastosowanie znajdują przepisy art. 77 i art. 104 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, w brzmieniu obowiązującym do dnia 20 lutego 2011 r. Przedawnienie roszczenia nie pozbawia wierzyciela możliwości zaspokojenia się z przedmiotu obciążonego hipoteką. Przedawnienie roszczenia o odsetki ustawowe za opóźnienie, zabezpieczone przez hipotekę kaucyjną, nie narusza uprawnienia wierzyciela hipotecznego do uzyskania zaspokojenia z nieruchomości obciążonej, jak długo bowiem hipoteka kaucyjna figuruje w księdze wieczystej, wierzyciel może liczyć na ich zaspokojenie z nieruchomości (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku - I Wydział Cywilny z dnia 4 marca 2015 r., sygn. akt I ACa 862/14 oraz wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 2 marca 2012 r., sygn. akt II CSK 282/11). W konsekwencji zatem, nawet gdyby przyjąć, iż roszczenia strony powodowej uległy przedawnieniu, w sprawie powinien zostać wydany wyrok zasądający kwotę mieszczącą się w kwocie hipoteki umownej kaucyjnej, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do obciążonej nieruchomości.

Powód wniósł o oddalenie zarzutu przedawnienia roszczenia. Podniósł, że z zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 21 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt III Ca 248/14 „umorzenie postępowania na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. nie powoduje zniweczenia skutków przerwania biegu przedawnienia przez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji, a po umorzeniu postępowania bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się na nowo. Ocena skutków cofnięcia wniosku egzekucyjnego i umorzenia postępowania dla przerwania biegu przedawnienia nie może być dokonywana bez uwzględnienia specyfiki postępowania egzekucyjnego i faktu, że zgodnie z art. 13§2 k.p.c. przepisy o procesie mogą być do tego rodzaju postępowania stosowane jedynie odpowiednio. Ustawodawca nie zawarł w przepisach regulujących przebieg egzekucji normy prawnej przewidującej tego rodzaju skutek w przypadku cofnięcia wniosku egzekucyjnego, jaki przewiduje art. 203 § 2 k.p.c. w przypadku cofnięcia pozwu. W myśl art. 826 k.p.c., umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje jedynie uchylenie dokonanych czynności egzekucyjnych i nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownej egzekucji, chyba że z innych przyczyn egzekucja jest niedopuszczalna. Cofnięcie wniosku nie oznacza całkowitego zniweczenia czynności podejmowanych w toku postępowania egzekucyjnego w szczególności w sytuacji, gdy wyegzekwowano jakąś część należności." W dalszym toku uzasadnienia podkreślono, iż „cofnięcie wniosku egzekucyjnego nie może być traktowane jako „rezygnacja" ze skutków przerwania biegu przedawnienia, jaki wywołało złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Pogląd taki byłby sprzeczny z art. 826 k.p.c., który w razie umorzenia postępowania egzekucyjnego daje wierzycielowi możliwość ponownego złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji."

Dodatkowo powód wskazał, że biorąc pod uwagę treść art. 509 i 123 k.c., należy przyjąć, że ustawodawca nie wyłączył skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia wobec cesjonariusza dokonanego przez wcześniejsze podjęcie przez cedenta stosownych czynności przerywających bieg przedawnienia. Możliwości wystąpienia skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia w opisanej sytuacji nie wyłączają, również żadne inne przepisy prawa. Nie istnieje zatem przepis, który wprost wykluczałby w niniejszej sprawie przerwanie biegu przedawnienia roszczenia strony powodowej, będącej cesjonariuszem, a tego typu wyjątki od reguł ogólnych formułowane powinny być wprost. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy:

„Zgodnie z art. 509 § 2 k.c. wierzytelność przechodzi na nabywcę ze wszystkimi właściwościami, przywilejami i brakami." (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009 r., sygn. akt V CSK 184/09).

Podobne stanowisko wyrażono w doktrynie, wskazując, że „wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami (np. przedawnieniem)." (Gudowski J. (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania, wydawnictwo prawnicze Lexis Nexis, rok wydania 2013, komentarz do art. 509 k.c.).

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należy, w ocenie powoda, że w niniejszej sprawie zgodnie z istotą umowy przelewu wierzytelności strona powodowa nabyła wierzytelność w stanie w jakim była w chwili zawarcia umowy

przelewu, a zatem wierzytelność, wynikającą z roszczenia, którego bieg przedawnienia został przerwany przez podjęcie stosownych czynności przez wierzyciela pierwotnego. Prawdopodobnie wyżej przedstawionego sposobu rozumienia instytucji przelewu w kontekście skuteczności przerwania biegu przedawnienia przez czynności dokonane przez cedenta, potwierdził Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 23.04.2014 r., sygn. akt I ACa 1361/13. Po rozpoznaniu sprawy, w której stan faktyczny odpowiadał występującemu w niniejszej sprawie, stwierdził on, że:

"chybiony, jest również zarzut pozwanej, jakoby czynności dokonane pomiędzy nią, a bankiem nie odnosiły skutku wobec Funduszu, który nabył wierzytelność w drodze umowy cesji. Skarżąca nie ma racji twierząc, że przerwa biegu przedawnienia nastąpiła tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Jej uwadze uszła bowiem treść art. 509 k.c., który reguluje umowę przelewu."

W drodze przelewu wierzyciel - zbywca (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika (debitora). Umową cesji dotychczasowy wierzyciel przenosi całą wierzytelność na nowego wierzyciela. Podstawowym skutkiem przelewu wierzytelności jest bowiem sukcesyjne wstąpienie cesjonariusza w miejsce cedenta. Na mocy przedmiotowej umowy przechodzi więc na cesjonariusza ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi wraz z wszelkimi prawami ubocznymi, które są związane z wierzytelnością główną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 roku, sygn. akt V CKN 1542/00)."

Trafność powyższego stanowiska potwierdził również Sąd Apelacyjny w Białymstoku w innej sprawie o podobnym stanie faktycznym, który po rozpoznaniu apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie I ACa 9/15, przyjął za własne ustalenia tego Sądu, że: „nie można podzielić argumentu za tym, iż „przerwa w biegu terminu przedawnienia mogła odnieść skutek wyłącznie w stosunku do Banku (cedenta), ponieważ cesjonariusz wstąpił w ukonstytuowaną wierzytelność Banku i z mocy prawa przejął wierzytelność w stanie w jakim znajdowała się ona w chwili cesji. W istocie powód, powołując się na zdarzenie przerywające bieg przedawnienia, odnosi się do czynności podjętych już przez cedenta - on jednak tylko je przywołuje, nie jest zaś ich kreatorem i sprawcą, bo w istocie inicjatorem tych działań nie mógłby być, bowiem jako podmiot nie będący Bankiem nie mógłby wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności na swoją rzecz bankowemu tytułowi egzekucyjnemu."

Powód podkreślił, że ostateczne postępowanie egzekucyjne wobec dłużników zostało umorzone w dniu 5 listopada 2013r. , a pozew został złożony w dniu 2 lutego 2016r. zatem w dniu wytoczenia powództwa roszczenia strony powodowej nie były przedawnione.

Powód podkreślił, że wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu została scedowana na stronę powodową na podstawie umowy cesji, której odpis został przedłożony wraz z pozwem. Do pozwu dołączono wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, który zawiera dane pozwalające na identyfikację przedmiotowej wierzytelności, a który został wykonany z danych zawartych na płycie CD stanowiącej załącznik nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności. Dodatkowo powód przedłożył wyciąg z wykazu wierzytelności - załącznika nr 1 do aneksu umowy cesji, który obejmuje przedmiotową wierzytelność. Jednocześnie wskazuję, że wykaz zawiera dane osobowe osób trzecich i dane objęte tajemnicą bankową, z tego powodu nie jest możliwe przedłożenie całego wykazu bez ograniczania jego treści. Dodatkowo przedłożył treść aneksu (pismo procesowe powoda k. 120-131 akt).

Pozwana podjęła polemikę ze stanowiskiem powoda w piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2016r. (data wpływu). W ocenie pozwanej, pierwszym argumentem obalającym teorię powoda jest fakt, iż gdyby jego pogląd był prawdziwy, to nie doszłoby do niniejszego procesu. Powód miałby prawo o wystąpienie o nadanie klauzuli wykonalności na siebie. Jednakże w zaistniałym stanie faktycznym i prawnym, powód zmuszony był do wszczęcia postępowania procesowego o zapłatę z tytułu posiadanej wierzytelności, którą nabył na podstawie umowy cesji. Bankowy tytuł egzekucyjny (BTE) był wyjątkiem od powszechnej reguły dochodzenia roszczeń w postępowaniu sądowym. Prawo jego wystawiania miały wyłącznie banki. Po wystawieniu BTE bank był zmuszony jedynie do uzyskania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (jedyna „kontrola” sądowa obejmująca

formalną prawidłowość wystawienia BTE). Skoro więc jedynie bank miał prawo wystawić BTE, stąd inne podmioty (tu powód) nie miały prawa z niego skorzystać. Nawet przyjmując założenie, że podczas prowadzonej egzekucji sądowej wierzytelności pierwotnego wierzyciela (banku) przedawnienie zostało przerwane, to w momencie zbycia wierzytelności na podstawie umowy cesji zaczęło biec ono od nowa, między innymi z uwagi na fakt, że powód nie będąc bankiem, nie miał prawa „skorzystać” z tytułu wykonawczego wystawionego na bank i był zmuszany, w celu dochodzenia nabytej przez niego wierzytelności do wniesienia powództwa do sądu . **Stąd dla powoda termin przedawnienia najpóźniej zaczął biec od dnia nabycia wierzytelności**, tj. od **dnia 02.01.2013r.** Z tego względu przedawnienie nastąpiło nie później niż **02.01.2016r.** Powód miał w najlepszym dla niego razie ponad 3 lata (umowa została podpisana dnia 19.12.2012) na przygotowanie i wniesienie stosownego powództwa do sądu. Powód zawarł w piśmie obszerny wywód teoretyczny, który miałby uzasadnić jego stanowisko w kwestii, iż do przedawnienia roszczenia powoda nie doszło. Pozwana jest odmiennego zdania, ponieważ zawarte w odpowiedzi na pozew argumenty poparte są orzecznictwem sądowym i nie naruszają logiki prawniczej. Przyjmują nawet najkorzystniejszą interpretację przepisów prawa dla powoda, powód miał czas zawierający się między dniem 02.01.2013r. a dniem 02.01.2016r. na wniesienie powództwa. Nie zrobił tego, więc pozwana miała prawo wnieść zarzut przedawnienia roszczenia co też uczyniła. Zachowaniu pozwanej w związku z tym, iż zgłosiła zarzut przedawnienia roszczeń powoda nie można przypisać żadnego negatywnego charakteru, po prostu powód zachowując się beczynnie przez trzy lata od nabycia wierzytelności sam doprowadził do przedawnienia roszczenia.

Pozwana podkreśliła, iż to sam powód w swoim piśmie twierdzi, iż cyt.: „Instytucja przedawnienia ma służyć przede wszystkim stabilizacji i pewności stosunków między podmiotami prawa, a także działać dyscyplinująco na uprawnionego, aby wykonywał swoje uprawnienia prawidłowo i w odpowiednim czasie”, w związku z tym, strona pozwana nie rozumie, dlaczego powód czekał ponad 3 lata na złożenie pozwu, biorąc pod uwagę, że jest profesjonalnym uczestnikiem rynku obrotu wierzytelnościami.

Strona pozwana wskazała, iż wbrew sugestiom powoda, nie można liczyć biegu terminu przedawnienia roszczenia od wydania postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego tj. od dnia 05.11.2013r., które zostało wydane blisko rok od sprzedaży wierzytelności przez bank, bowiem bank nie był już wierzycielem w stosunku do pozwanego. To powód miał prawo wnieść już od momentu zakupu wierzytelności powództwo przeciwko pozwanej, natomiast bank stracił z tym dniem przymiot wierzyciela, więc twierdzenia powoda nie dają się pogodzić nie tylko z przepisami prawa, ale nawet z logicznym myśleniem. Przecież bank mógł nie złożyć wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego i zgodnie z tym tokiem rozumowania powoda, powód miałby uprawnienia do korzystania z wierzytelności bez konsekwencji przedawnienia w przypadku nie dochodzenia roszczenia na drodze postępowania sądowego. Poza tym, według twierdzeń powoda, działania lub zaniechania osoby trzeciej - banku, który nie był już stroną stosunku zobowiązaniowego pomiędzy powodem a pozwanym (bowiem utracił przymiot wierzyciela i właściciela wierzytelności) miałby prawo kształtować przez to skutki prawne dotyczące tych osób. To niedopuszczalne. Strona pozwana oceniła, iż roszczenie dochodzone niniejszym procesem przedawniło się już dnia 16.08.2008r. (co zostało szczegółowo opisane w piśmie pozwanej z dnia 05.04.2016r.). Pozwana przytoczyła uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 19.02.2015r.(sygn. akt III CZP 103/14), zgodnie z którą:

„Umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. ” (pismo procesowe pozwanej k. 134-135 akt).

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2016r. Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 199§1 pkt 3 k.p.c. odrzucił pozew w stosunku do J. B. (postanowienie k. 172 akt).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2003r. w W. pomiędzy (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. jako kredytodawcą a pozwaną B. B. (1) i jej mężem J. B. prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) Zakład Pracy (...), J. B. jako kredytobiorcami została zawarta umowa nr (...) P. Finansowania (...) kredytu w linii dla posiadaczy rachunków bieżących w M.. Bank udzielił B. B. (1) i J. B. kredytu w kwocie 1.436.000 zł. W dniu 19 listopada 2003r. kwota kredytu została podwyższona na podstawie aneksu do umowy kredytowej o 206.500 zł. Kredyt był udzielony na działalność gospodarczą, na refinansowanie kredytów obrotowych w innych bankach, na refinansowanie kredytu obrotowego. M. udzielił kredytobiorcy kredytu na okres 240 miesięcy od dnia 25 czerwca 2003 r. do dnia 24 czerwca 2023 r. Uruchomienie kredytu nastąpiło po prawnym zabezpieczeniu kredytu, w tym między innymi :

-hipoteką kaucyjną do kwoty 2.154.000zł na nieruchomości należącej do małżonków J. i B. B. (1) w miejscowości N.(...) (...)-(...) Ż. wpisana do KW nr (...) na rzecz M., ustanowiona w formie aktu notarialnego wraz z wnioskiem o ujawnienie naniesień w KW nr (...),

-weksel własny in blanco z wystawienia kredytobiorców wraz z deklaracją wekslową (dowód: umowa kredytowa wraz z aneksem k. 15-27 akt, odpis zwykły kw k. 28-40).

W umowie strony określiły między innymi: oprocentowanie kwoty wykorzystanego kredytu, marżę banku, sposób obliczania odsetek od wykorzystanego kredytu, prowizje i opłaty bankowe, sposób pobierania środków pieniężnych na obsługę spłaty kredytu, wymagalność niespłaconych odsetek, skutki braku spłaty kredytu w terminie (zadłużenie przeterminowane i wymagalne), zasady pobierania odsetek w przypadku opóźnienia w spłacie kredytu, sposób pobierania środków pieniężnych na spłatę zaległego kredytu, w zabezpieczenie spłaty kredytu, wypowiedzenie umowy kredytowej w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, sposób rozliczenia kredytu i odsetek w przypadku wypowiedzenia umowy kredytowej. Integralną część umowy stanowił załącznik „Regulamin Planu Finansowania Biznesu. Kredyt w linii zabezpieczony hipoteką dla posiadaczy rachunków bieżących w M.” (dowód: umowa kredytowa wraz z aneksem k. 15-27 akt).

Pozwana wraz z mężem nie spłacili kredytu w terminie, nie wywiązali się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota kapitału stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia.

(...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w dniu 8 czerwca 2005 r. wystawiła bankowy tytuł egzekucyjny nr (...). W tytule stwierdzono, że posiada:

wobec dłużników B. B. (1) i J. B. prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) Zakład Pracy (...), J. B.

z tytułu zawartej w dniu 20 czerwca (...) umowy nr (...) P. Finansowania (...) kredytu w linii dla posiadaczy rachunków bieżących w M. wymagalne zadłużenie. Na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się:

-należność główna wymagalna na dzień 17 lutego 2005r. w wysokości 1.560.375 zł,

-odsetki umowne w wysokości 18,6% naliczone od dnia 19 listopada 2004r. do dnia 8 czerwca 2005r. w kwocie 21.480,26zł,

-należność z tytułu kosztów/opłat/wezwań w kwocie 00zł,

- od roszczenia w kwocie 1.581.855,26zł wierzycielowi przysługiwały odsetki ustawowe od dnia 9 czerwca 2005r. do dnia całkowitej spłaty długu.

Wyciąg ten miał moc tytułu egzekucyjnego na podstawie art. 96 w związku z art. 181 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe / Dz.U. Nr 140/1997 r. poz. 939/, w związku z art. 51ust.2 ustawy z dnia 6 grudnia 1996r. zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów/ Dz.U. Nr 149 poz. 703/ (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 41 akt).

Wierzyciel (...) Bank (...) z siedzibą w W.-Oddział Bankowości Detalicznej w Ł. podjął działania zmierzające do zaspokojenia roszczenia.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2005r. w sprawie o sygn. akt I Co 1595/05 nadał klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko dłużnikom J. B. i B. B. (1), prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe (...) Zakład Pracy (...), J. B. z siedzibą w Ż.. Wymagalne roszczenie banku wobec dłużników określono **na kwotę 1.581.855,26zł** z ustawowymi odsetkami od dnia 9 czerwca 2005r. do dnia zapłaty (dowód: postanowienie SR w Kaliszu k. 42 akt).

(...) Bank S.A. na podstawie wskazanego tytułu wykonawczego wystąpił do komornika sądowego z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego.

Egzekucje były prowadzone przez Komornika Sądowego przy SR w Kaliszu, B. K. (sygn. akt Km 1308/05) i przez Komornika Sądowego przy SR w Kaliszu, M. T. (sygn. akt KM 977/08). W trakcie egzekucji uzyskiwano środki pieniężne na zaspokojenie należności (...) Banku. W dniu 4 stycznia 2008r. Komornik Sądowy przy SR w Kaliszu, B. K. (sygn. akt Km 1308/05) informował wierzyciela (...) Bank, że pozwana zawarła przedwstępłą umowę kupna nieruchomości za kwotę 13.000.000 zł. Komornik informował o możliwości poszukiwania majątku dłużnika po uiszczeniu stosownej opłaty (dowód: pismo komornika k. 132 akt).

Komornik Sądowy B. K. orzeczeniem Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej został wydalony ze służby za nadużycia popełnione w czasie egzekucji wobec małżonków B.. Orzeczenie uprawomocniło się w dniu 22 października 2009r. (dowód: kopie części orzeczenia k. 168 akt, okoliczność niekwestionowana przez pozwanego).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu, M. T. postanowieniem z dnia 5 listopada 2013 r. w sprawie o sygn. akt KM 997/08, umorzyła postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. na wniosek wierzyciela. W toku egzekucji wierzyciel nie zaspokoił w całości swojego roszczenia (dowód: postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 43-44 akt).

W dniu 19 grudnia 2012r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we (...) Bank Spółka Akcyjna w W. zawarli umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której strona powodowa miała nabyć wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu przysługującą uprzednio **(...) Bank S.A.** wobec dłużników B. B. (1) i J. B. (dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z wszystkimi załącznikami k.45-95).

Wierzytelności będące przedmiotem w/w umowy cesji zostały wyszczególnione w załączniku do umowy, sporządzonym w formie pisemnej oraz formacie elektronicznym na nośniku danych - płycie CD, w którym szczegółowo wskazano dane pozwalające na identyfikację konkretnej wierzytelności. Zgodnie z ustaleniami § 3 ust. 2 umowy, termin przeniesienia wierzytelności objętych tym Portfelem był powiązany z dokonaniem przez PROKURA Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty pełnej płatności na warunkach określonych w umowie i miał nastąpić w dniu wpływu ceny na rachunek zbywcy, tj. w tzw. „dniu przeniesienia”. Ostateczna cena miała być ustalona na dzień poprzedzający dzień przeniesienia i zawarta w Aneksie do umowy, który miał być zawarty najpóźniej w ciągu 30 dni od dnia przeniesienia (§4 ust. 2 i 3 umowy sprzedaży wierzytelności). Co istotne, strony przyjęły, że Aneks ten będzie wskazywał nie tylko cenę ostateczną Portfela wierzytelności, ale i jego ostateczną wysokość, czyli będzie „odzwierciedlał zmiany w składzie i kwocie nominalnej sprzedawanych wierzytelności oraz ustalenia ceny Portfela za okres od dnia następnego po dniu 19 grudnia 2012 r. do dnia poprzedzającego dzień przeniesienia”. Umowa sprzedaży wierzytelności nie wywoływała skutku rozporządzającego, tj. nie przenosiła Pakietu wierzytelności na nabywcę.

Powód uiszczył cenę za nabycie wierzytelności **i w dacie 2 stycznia 2013r.** doszło do skutecznego nabycia wierzytelności objętej pozwem w niniejszej sprawie (dowód: umowa przelewu wierzytelności wraz z wszystkimi załącznikami oraz potwierdzeniem uiszczenia ceny k.45-95).

Na wniosek powoda dokonano zamiany wpisu wierzyciela hipotecznego na P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. (dowód: odpis zwykły kw k. 28-40).

W dniu 9 grudnia 2014r. dłużnik J. B. zmarł (dowód: odpis aktu zgonu k. 112 oraz k. 117 akt).

Po zawarciu umowy cesji, a przed skierowaniem sprawy do postępowania sądowego, strona powodowa podjęła próby kontaktu z pozwanymi w celu polubownego zakończenia sprawy.

Przed wytoczeniem powództwa, pismem z dnia 25 stycznia 2016r. strona pozwana wezwana została do dobrowolnego spełnienia świadczenia lub do kontaktu w celu porozumienia się w zakresie spłaty należności (dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 2016-01-22 k. 96, 97 akt).

Pozwani na powyższe wezwanie nie odpowiedzieli (dowód: okoliczność bezsporna).

Z historii operacji na rachunku bankowym dla posiadaczy rachunku B. B. (1), J. P. (...) za okres od 1 stycznia 2005r. do dnia **29 listopada 2007r.** saldo operacji wyniosło minus 1.529.375,06zł (dowód: historii operacji na rachunku bankowym k. 153-167 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Należy podnieść, że praktycznie wszystkie istotne dla sprawy okoliczności wynikały z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów prywatnych, a nadto z dokumentów urzędowych, a mianowicie postanowienia sądu i postanowienia komornika sądowego.

Zgodnie z art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego wyraża się w tym, że zawarte w nim oświadczenie pochodzi od osoby, która złożyła podpis na dokumencie, jednakże nie rozciąga się ona na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza ona sama przez się o mocy materialnej dokumentu (kwestii jego ważności, skuteczności, a także prawdziwości). Dokument prywatny nie jest więc dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 sierpnia 2015 r. VI ACa 1031/14 LEX nr 1794400).

Podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 sierpnia 2015 r.

(I ACa 238/15 LEX nr 1797159) wskazano, że dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą złożonych w nim oświadczeń - formalna moc dowodowa tego dokumentu nie przesądza jego mocy materialnej. Dokument prywatny nie jest sam przez się dowodem rzeczywistego stanu rzeczy.

Umowa kredytu, aneksy do niej, umowa o przelew wierzytelności oraz wyciągi z ksiąg rachunkowych są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2015 r. V ACa 174/15 LEX nr 1842230).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału" (a zatem, jak podkreśla się w orzecznictwie, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999 r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie

postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267; wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 czerwca 2013 r., III AUa 51/13, LEX nr 1356634).

Jak twierdzi się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2013 r., III AUa 1431/12, LEX nr 1322011; wyrok SA w Łodzi z dnia 5 czerwca 2013 r., I ACa 50/13, LEX nr 1345548; wyrok SA w Łodzi z dnia 23 lipca 2013 r., I ACa 90/13, LEX nr 1356578).

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 marca 1980 r., II URN 175/79, OSNC 1980, nr 10, poz. 200; uzasadnienie wyroku SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000, nr 17, poz. 655; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 423/00, OSNP 2003, nr 5, poz. 137; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273).

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał dokumenty prywatne złożone przez stronę powodową za wiarygodne w zakresie obejmującym zawarcie umowy kredytowej między małżonkami (...) Bankiem S.A. w W., niespłacenie w całości kredytu przez dłużników, wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego, cesji wierzytelności między (...) Bankiem S.A. a powodem. Poza sporem są okoliczności wynikające z dokumentów urzędowych, dotyczące nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności i umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek (...) Banku.

Pozwana kwestionowała w toku procesu wysokość zadłużenia, a powód dokumentami prywatnymi złożonymi w toku procesu nie potrafił udowodnić wysokości żądania. Po określeniu żądania w pozwie i po zajęciu stanowiska przez pozwaną, powód zmodyfikował żądanie pozwu i cofnął pozew o kwotę 536.679,24 zł. Powód nie uzasadnił, czy różnica w dochodzeniu roszczenia na ponad pół miliona złotych wynika z błędów rachunkowych, czy też są dowody wpłat na poczet długu przez pozwaną i jej męża co spowodowało korektę żądań.

Powód, mimo twierdzeń pozwanej, popartych wydrukiem z historii operacji na rachunku bankowym dla posiadaczy rachunku B. B. (1), J. P. (...) za okres od 1 stycznia 2005r. do dnia **29 listopada 2007r.**, że saldo operacji wynosiło minus 1.529.375,06zł na wskazaną datę **29 listopada 2007r.**, w ogóle nie odniósł się do tej kwestii. Powód nie mógł zatem w wyliczeniach przyjmować zaległy kapitał na poziomie 1.581.855,26zł, czyli na kwotę wskazaną przez SR w Kaliszu w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności jako niezmienny w kolejnych okresach, bowiem po tej dacie pozwani musieli dokonywać spłat i zmniejszać kapitał, nie wspominając o prowadzonych egzekucjach, które zgodnie z twierdzeniami pozwanej, doprowadziły do spieniężenia maszyn, urządzeń, samochodów z przedsiębiorstwa. Koniecznym zatem było przedstawienie przez powoda dokumentów bankowych z rozliczenia kredytu na datę zakupu wierzytelności przez powoda od (...) Banku. Powód takiej dokumentacji źródłowej nie przedstawił. Co więcej, nabyta przez Fundusz wierzytelność nie została ujęta w księgach rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej strony powodowej, na podstawie których wystawia się wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej. Taki dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej podpisany przez

osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem nie został złożony, tak jak w innych tego typu sprawach. Powód żadnej inicjatywy dowodowej w tej kwestii nie wykazał. Należy podnieść, że strona powodowa działa na podstawie ustawy, a tryb prowadzenia działalności, podobnie jak wystawianie dokumentów oprócz ustawy, formalizuje rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 2013r. w sprawie sposobu, trybu oraz warunków prowadzenia działalności przez towarzystwa funduszy inwestycyjnych (Dz. U. z dnia 8 maja 2013 r. -Dz.U.2013.538). Nie jest to zatem podmiot nie podlegający kontroli, a dokumenty prywatne wystawiane przez tego typu podmioty z uwagi na profesjonalizm, formalizm, podleganie ustawie i rozporządzeniom mogą być oceniane z mniejszym rygoryzmem, niż np. dokumenty prywatne pochodzące od osób fizycznych. Zatem, żeby ustalić wysokość roszczenia, taki dokument byłby zapewne pomocnym. Na podstawie samego bankowego tytułu egzekucyjnego, i umowy cesji wierzytelności przy pojawiających się wątpliwościach, brak jest możliwości przesądzenia o prawdziwej wysokości roszczenia.

Należy podnieść, że pozwana nie kwestionowała- abstrahując od zarzutu przedawnienia roszczenia- faktu istnienia długu, żądała jednak jego poprawnego rozliczenia. Na datę wyrokowania także rozliczenie nie zostało przedłożone, przy wątpliwościach co do wysokości zaległego kapitału, brak było również możliwości wyliczenia poprawnie wysokości odsetek karnych, czy ustawowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne.

Podstawową kwestią do rozstrzygnięcia w tej sprawie było ocena przedawnienia roszczenia powoda z uwzględnieniem sytuacji prawnej jego poprzednika (...) Banku S.A. w W., który zbył na rzecz powoda w drodze cesji dochodzoną wierzytelność.

Należy podnieść, że w wyroku z dnia 14 kwietnia 2015 r. sygn. akt P 45/12, Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że wystawianie przez banki bankowych tytułów egzekucyjnych, zwanych dalej BTE, jest niezgodne z zasadą równego traktowania, wyrażoną w art. 32 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 96 ust. 1 i art. 97 ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji, a więc z zasadą stwierdzającą, że wszyscy są równi wobec prawa. Prawo do wystawiania BTE jest przywilejem banków, który narusza zasadę równego traktowania w trzech aspektach: w relacji między bankiem i jego klientem, w relacjach między bankami jako wierzycielem i pozostałymi wierzycielami oraz w relacjach między dłużnikami banków i dłużnikami innych podmiotów.

Uprzywilejowanie banku polega na tym, że sam wydaje on tytuł egzekucyjny z pominięciem merytorycznego rozpoznania sprawy, a klient banku może bronić się dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego poprzez wniesienie powództwa przeciwegzekucyjnego, od którego należy uiścić pełną opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości roszczenia.

Trybunał Konstytucyjny uznał, że bank i jego klient powinni mieć takie same możliwości obrony swych praw wynikających z umowy. Dwa wymienione wyżej przepisy Prawa bankowego straciły moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r. Trybunał Konstytucyjny podkreślił także, że nie jest dopuszczalne wznowienie zakończonych już podobnych postępowań, aby zapobiec powstaniu wtórnej niekonstytucyjności.

Do dnia 1 sierpnia 2016r. banki zatem miały możliwość wystawiania tytułów egzekucyjnych.

Dopuszczalne było nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez bank, który nabył od innego banku na podstawie umowy przelewu objętą tym tytułem wierzytelność wynikającą z czynności bankowej (uchwała SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., III CZP 17/06, Biul. SN 2006, nr 4, s. 6). Niedopuszczalne było nadanie

na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. klauzuli wykonalności na rzecz niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, także po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności. Z kolei w uchwale z dnia 11 października 2001 roku Sąd Najwyższy wskazał, iż dopuszczalne jest nadanie klauzuli wykonalności na rzecz banku, który stał się następcą ogólnym wystawcy tytułu, zaś w uchwale z dnia 22 lutego 2006 roku Sąd Najwyższy dopuścił nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wystawionemu przez bank przejmowany. Mimo, że Sąd Najwyższy ograniczył przedstawione rozwiązania do sukcesji generalnej, przyjąć należy, że są aktualne również w odniesieniu do sukcesji singularnej.

Wystawienie tzw. bankowego tytułu egzekucyjnego (art. 96 pr. bank.) na pewno nie przerywało biegu przedawnienia. Na pełną akceptację zasługuje stanowisko SN, który zauważył, że: „Wystawienie bankowego tytułu wykonawczego nie odpowiada żadnemu z wymagań określonych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., od których ustawodawca uzależnił wystąpienie skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia”. Tym samym, „(...) nie może być (...) uznane za surogat wytoczenia powództwa, powodujący przerwę biegu przedawnienia” (por. wyrok SN z dnia 30 lipca 2003 r., II CKN 363/01, LEX nr 82280).

Przeciwnie stanowisko zostało wyrażone przez SN w wyroku z dnia 15 listopada 2002 r., II CKN 986/00, OSP 2003, z. 12, poz. 158, z krytycznymi glosami A. M., OSP 2003, z. 12, poz. 158, oraz M. K., M. Praw. 2004, nr 8, s. 377, z aprobowanymi glosami K. D., OSA 2003, z. 11, poz. 86, oraz A. N., PS 2004, nr 4, s. 155.

Wprawdzie prawo bankowe utrzymuje pewne przywileje banków jako szczególnych uczestników obrotu, jednak trudno czynność banku, będącego w stosunku prawnym „zwykłym” wierzycielem, zrównywać z aktywnością wierzyciela podejmowaną przed odpowiednim organem. Wystawienie przez bank tytułu egzekucyjnego na pewno nie oznacza ustalenia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. SN przyjmuje natomiast, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. jest zgłoszenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (por. wyroki SN: z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC-ZD 2013, nr 1, poz. 7; z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, LEX nr 1125087; z dnia 4 października 2012 r. I CSK 90/12, LEX nr 1250551).

Zatem w przedmiotowej sprawie wniosek pierwotnego wierzyciela (...) Banku S.A. w W. o nadanie klauzuli wykonalności przerwał bieg przedawnienia roszczenia i po zakończeniu postępowania klauzulowego zaczęło ono biec na nowo, a więc z dniem 3 sierpnia 2005r. Od tej daty należało zatem liczyć termin trzyletni. Termin ten jednak uległ przerwaniu z uwagi na kolejną czynność pierwotnego wierzyciela, bowiem czynnością zmierzającą do zaspokojenia roszczenia jest niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji (art. 796 k.p.c.). Teza ta jest aktualna także w odniesieniu do szczególnych podmiotów, jakimi są banki; złożenie przez bank wniosku o wszczęcie egzekucji przerywa bieg przedawnienia (por. wyrok SN z dnia 10 listopada 2003 r., II CK 113/02, OSP 2004, z. 11, poz. 141, z glosą aprobowaną M. Mulińskiego).

Nie można jednak przeoczyć, że przerwanie biegu przedawnienia dotyczy jedynie wierzytelności określonej podmiotowo i przedmiotowo i w takiej konfiguracji wywołuje skutek materialnoprawny. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2010 r. (I CSK 705/09, LEX nr 784900) wskazano, że jakkolwiek art. 123 § 1 pkt 1 k.c. nie zawiera bliższego określenia przesłanek, jakim powinna odpowiadać dana czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, to jednak z istoty tej instytucji wynika, że czynność ta może przerwać bieg terminu nie "w ogóle", lecz tylko w stosunku do konkretnej osoby, przeciwko której była skierowana. Przerwanie przedawnienia ma bowiem charakter osobowy, a nie przedmiotowy. Do przerwania biegu terminu nie wystarczy identyczność wierzytelności, **lecz niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których i przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana.** Te same przesłanki odnoszą się do przerwania biegu zasiedzenia.

Podobne stanowisko zajął SN w wyroku z dnia 30 września 2015 r. (I CSK 863/14, LEX nr 1813470) określona w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. czynność przerywa bieg terminu przedawnienia tylko w odniesieniu do tego samego roszczenia,

którego ona dotyczy, a nie w stosunku do pozostałych roszczeń wynikających z danego stosunku prawnego. Tożsamość roszczenia oznacza natomiast jego tożsamość podmiotową oraz tożsamość przedmiotową.

Jak wynika z powyższego, czynności (...) Banku S.A. związane z wszczęciem egzekucji przerwały bieg terminu przedawnienia w zakresie wierzytelności wynikającej z zawartej umowy kredytowej z J. B. i B. B. (1) i tylko między tym wierzyciel i tymi dłużnikami.

Należy podkreślić, że (...) Bank dokonał cesji tej wierzytelności na rzecz powoda w dniu 19 grudnia 2012r., a przejście praw nastąpiło w dniu 2 stycznia 2013r. Po kilku miesiącach nie będąc już wierzycielem, (...) Bank cofnęła wniosek egzekucyjny, co spowodowało w dniu 5 listopada 2013r. umorzenie egzekucji. Trudno przyjąć w tej sytuacji, by przedawnienie biegło na nowo od tej daty- 5 listopada 2013r. i to wobec powoda, skoro wniosek egzekucyjny przerwał bieg przedawnienia w innej konfiguracji podmiotowej. (...) Bank od **2 stycznia 2013r.** (zapłata za wierzytelności) nie był już wierzycielem, zaś jego działania jako trzeciej osoby de facto miałyby wpływ na przedawnienie, bądź nie, roszczenia przysługującemu już innemu podmiotowi. Zatem od tej daty 2 stycznia 2013r. należałoby liczyć 3 letni termin przedawnienia i upłynął on 2 stycznia 2016r. Pozew został nadany w urzędzie pocztowym 2 lutego 2016r. , a więc po terminie przedawnienia.

Można nawet i zaryzykować twierdzenie, że powód nabył przedawnioną wierzytelność, gdyby podzielić aktualną linię orzeczniczą SN. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r. II CSK 196/14 (OSNC 2015/12/145, Biul.SN 2015/2/11) wskazano, że wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia, jeżeli komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności. Do przerywania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerywania przedawnienia, została dokonana. Po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel.

Mając na uwadze powyższe, żądanie należało oddalić z powodu przedawnienia roszczenia (pkt 2 wyroku). A gdyby powyższego poglądu nie podzielić, to również i z przyczyn, o których była mowa w ocenie dowodów- nieudowodnienie wysokości żądania. To nieudowodnienie wysokości żądania nie pozwoliło, również uwzględnić odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika rzeczowego z tytułu wpisanej hipoteki mimo, że w tym zakresie przedawnienie roszczenia nie miałyby znaczenia. Zgodnie z art. 77 zd. 1 hipoteka pozostaje w mocy niezależnie od tego, jak długo istnieje i jest wymagalna zabezpieczona wierzytelność. Nie dotyczy to roszczeń o świadczenia uboczne (art. 77 zd. 2 ustawy o księgach wieczystych i hipotece). Art. 77 ma zastosowanie do właściciela nieruchomości będącego dłużnikiem osobistym oraz do właściciela, który jest osobą trzecią (por. K. Piasecki, Księgi..., s. 165; R. Polak, K. Scheuring, Hipoteka..., s. 56; S. Rudnicki, Ustawa..., s. 295). Przepis stanowi lex specialis w stosunku do art. 73 (por. J. Pisuliński, w: System prawa prywatnego, t. 4, wyd. 3, s. 598; Ł. Przyborowski, w: Hipoteka po nowelizacji..., s. 334; idem, w: Ustawa..., s. 889).

„W przypadku przedawnienia wierzytelności zabezpieczonej hipoteką wierzyciel hipoteczny może zaspokoić się z nieruchomości obciążonej niezależnie od tego, czy jej właścicielem jest też dłużnik osobisty, czy tylko rzeczowy" (por. wyrok SA w Białymstoku z 21 listopada 2013 r., I ACa 593/2013, SIP nr 1402852). Jeżeli właściciel nieruchomości objętej hipoteką nie jest dłużnikiem osobistym, na podstawie art. 77 zd. 1 możliwa jest sytuacja, w której dłużnik osobisty w ogóle nie odpowiada za przedawnioną wierzytelność, a nadal istnieje odpowiedzialność rzeczowa właściciela z obciążonej nieruchomości (por. wyrok SA w Łodzi z 13 czerwca 2013 r., I ACa 71/2013, Lexis.pl nr 6827180; wyrok SO we Wrocławiu z 20 marca 2014 r., I C 2042/13, www.orzeczenia.ms.gov.pl). Por. I. Heropolitańska, w: I. Heropolitańska i in., Ustawa..., s. 312; Ł. Przyborowski, w: Ustawa..., s. 889).

W przedmiotowej sprawie z tytułu zabezpieczenia hipotecznego jest ograniczona kwotowa górna granica odpowiedzialności pozwanej, jednakże nie oznacza to, że bez udowodnienia wysokości roszczenia górną wartość wyznaczoną hipoteką należy zasądzić.

W punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd umorzył postępowanie z uwagi na cofnięcie pozwu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi powoda jako osobę przegrywającą spór. Na koszty procesu złożyły się opłata od pełnomocnictwa 17 zł, oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w wysokości 14.400 zł zgodnie z par. 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. DZ. U. 2015.1804).

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda,
2. Uzasadnienie sporządzone przez sędziego.

30 sierpnia 2016r.